

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. I. Quibusnam in genere appellare permissum sit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

ad Iudicem superiorem causam v. g. deferret. Causæ autem, ob quas appellationis remedium introductum est, sunt plures. Prima est, ut gravamen iniquè illatum removeatur. Secunda, ut iniquitas, seu imperitia Iudicum corrigatur. Tertia est, ut læsus per propriam ignorantiam, vel negligentiam jus suum consequi possit, & hinc appellatio propriè dicta, quoad substantiam, est juris naturalis, quia est præsidium innocentæ, quoad formalitates verò, seu solemnitates appellationis, est juris positivæ.

§. II.

Quid sit supplicatio, & quomodo ab appellatione differat?

Supplicatio propriè & strictè dicta, sicut in hoc titulo accipitur, aliud non est, quam humilis petitio, per quam allegat læsionem, sive gravamine, à Principe v. g. petitur, ut sententia lata contra supplicantem, ex mera gratia & benignitate Principis retractetur; cum enim ordinariæ appellationis remedium huic fortasse non competat, æquum videbatur, ut extraordinario remedio supplicationis ei succurratur. Differt autem ab appellatione primò, quòd appellatio suspendat executionem sententiæ, non autem supplicatio strictè dicta, (quæ cum meram gratiam quærat, executionem impedire non debet) sed cautio ab eo, pro quo lata est sententia, præstari debet de restitutione faciendâ, si supplicans causam obinebit. Secundo differunt inter se appellatio & supplicatio hæc, quòd appellatio fieri debeat intra decem dies à lata sententia, supplicatio autem institui potest usque ad bien-

nium, ita tamen ut si non fiat intra decem dies, sed intra duos annos, executio sententiæ fieri possit, etiam nullâ præstitâ satisfactione. Tertio differunt, quòd appellatio fiat ad Superiorem Iudicem; supplicatio verò plerumque ad eundem Iudicem, Principem v. g. qui sententiam tulit. Quarto differunt, quòd appellatio sit remedium ordinariæ in iustitia fundatum; supplicatio verò sit remedium extraordinarium in gratia Principis, cui supplicatur, fundatum, &c. posterioribus tamen his temporibus beneficium revisionis ad exemplum supplicationis, introductum est, ita tamen, ut etiam revisio hæc, à vera supplicatione differat, quæ non suspendit executionem sententiæ, ut dictum, cum tamen revisionis beneficium suspendat executionem sententiæ, donec causâ cognitâ constare possit, rescindendam sententia sit, an confirmanda, vel reformanda.

SECTIO II.

De iis, qui appellare possunt?

§. I.

Quibusnam in genere appellare permissum sit?

Appellare potest, non tantum ille, contra quem sententia lata est, sed quilibet alius, cujus interest ex aliqua causa, non ita fuisse judicatum, etiam si iudicio non intervenierit, ut ex dictis jam patet, ita ut non tantum suo nomine, sed alieno etiam nomine appellare possit

CCC 2

possit

possit Procurator v. g. pater pro filio, aut alius ratione commissionis, &c. modò ratam habeat talem appellationem, cujus nomine appellatum est; quin etiam fieri nonnunquam potest, ut utraque pars litigantium à sententia lata appellare possit, quatenus ea ipsis in diversis articulis contraria est, si tamen à Iudice etiam talis articuli decisio petita fuit: Spe- &anda tamen est consuetudo tribunali-um.

§. II.

An in causa pluribus communi unus tantum appellare possit sine ceteris?

Fieri hoc posse, ita ut hujus in causa appellationis victoria, etiam aliis pro- fit, si communi jure juventur, & idem negotium, eademque defensionis causa existat, ex *o. Vna 72. h. t.* patet, si tamen correi fuerint, in eadem causa, & per eandem sententiam condemnati, neque unus illorum sententiam primæ instantiæ expresse vel tacite approbaverit, cui socii appellatio nihil prodesset, cum sponte suâ ei renuntiaverit, aut tacite sententia in casu appellationis contra unum ex correis lata, semper alteri cor- reo nocet quoad condemnationem, pro- ut sumitur ex *o. Significasti 5. de adulter.* cum alteri non debeat auferri necessaria defensio, neque præjudicium generari ex condemnatione alterius.

§. III.

De aliis nonnullis in specie de quibus dubium esse poterat, an appellare possint?

Dubitari potest primò, utrum illi qui juravit paritum se mandatum Ecclesiæ, possit non obstante hoc jure- mento à sententia & præcepto, quod injustè gravari putat, appellare? *re. quæ- sic, prout sumitur ex c. Ad hoc 21. de iur.* quia juramentum generaliter præsumitur explicari debet, juxta limites juris & p- stitiæ, neque extendendum ad obli- gationem iniustam, & iniustè gravantem & hinc quamvis juraverit aliquis su- rum se sententiâ Iudicis, qualitercumque illa fuerit, adhuc tamen, si per senten- tiam iniquè opprimatur, appellare po- test, eò quòd verba hæc generaliter non extendant se ad sententiam iniquè p- vantem. Si tamen in tali casu frivolè- tum sine justa causa & solius subrepti gratiâ appelletur, nulla est appellatio, prout etiam patet ex *o. quæstioni 2. de iur.* quod Capitulum ne priori contradicatur in hunc sensum accipi debet.

Dubitari potest secundò, an licet ap- pellet Reus, si contra Procuratorem Actoris excipiat in iudicio, quòd manda- tum, vel si excipiat, quòd mandatum coram alio Iudice prius jam convenerit fuerit ex delegatione Papæ, cujus præ- riores litteræ nullam mentionem faciunt, & in neutro casu audiat. *re. affirmat- vè, quòd in utroque casu scilicet licet ap- pellet, prout statutum habetur in c. Significavit 48. h. t.* cum utrobique in- justum ipsi gravamen imponatur.

Dubitari potest tertio, an licet ap- pellet